Een geheim in de nacht

Sofia lag wakker. Zoals zo vaak de laatste weken. Juni was haar slechtste maand. De maand waarin haar ouders jarig zouden zijn geweest... als ze er nog waren. Haar vriendinnen klaagden over te veel wandeltouren en museum trips die hun ouders hadden gepland voor de aankomende vakanties, maar Sofia kende dat niet. Ze kende alleen dat holle gevoel in haar buik dat steeds terugkwam.

Ze draaide zich op haar rug en staarde naar de glow-in-the-dark-sterren op haar plafond. Oma Merel had ze opgeplakt toen Sofia na het ongeluk bij haar kwam wonen. Sofia geloofde toen nog dat haar ouders tijdelijk ergens tussen de sterren logeerden.

Nu wist ze beter, maar ze keek er nog steeds naar als ze niet kon slapen.

Kras, kras.

Sofia fronste. Het geluid kwam van boven, van zolder. Haar kat Pita was zeker weer op muizenjacht. Ze glimlachte. Pita was altijd op avontuur uit, daarin leken ze wel op elkaar.

Ze zwaaide haar benen uit bed. Haar voeten raakten de koude, houten vloer. Haar badjas lag ergens op de grond tussen een hoopje kleren. Sofia was niet de netste, dat zou oma Merel meteen beamen. 'Opruimen zorgt voor rust in je hoofd,' zei ze vaak. Sofia antwoordde dan lachend dat creatievelingen juist wat chaos nodig hadden, ook al wist ze zelf best dat dat niet helemaal waar was.

De trap naar zolder kraakte bij elke stap. Sofia hield haar adem in en hoopte dat oma niet wakker zou worden.

Het was aardedonker, maar ze kende de weg. Voorzichtig schuifelde ze tussen alle oude spullen, van oude stoelen tot schilderijlijsten en de verkleedkist van vroeger. Pita zat op de kast naast het oude bureau waar oma haar bijzondere spullen in bewaarde. Zoals de oude brieven van opa. Ze keek Sofia met glinsterende groe-

ne ogen aan, alsof ze wilde zeggen: Eindelijk, daar ben je.

'Wat heb je gevonden, gekke kat?' fluisterde Sofia, terwijl ze de zolder rondkeek. Tussen de stapels oude fotoalbums, zilveren fotolijstjes en notitieboeken die op het bureau lagen, zag ze iets schitteren.

Toen zag ze waar Pita naar keek. Het was een houten kistje, versierd met gouden krullen die zelfs in het donker prachtig oplichtten. Het zag eruit als iets uit een sprookje, of uit een museum. Sofia had het nog nooit gezien, en dat was vreemd. Ze kende elke centimeter van deze zolder.

Voorzichtig pakte ze het kistje op. Het was zwaarder dan ze had verwacht, en warm. Alsof het net uit iemands handen kwam. Het slotje bungelde los. Sofia aarzelde. Dit zag er zo mysterieus uit, het voelde bijna verboden om het doosje open te maken. Wat als er iets persoonlijks in zat? Iets van oma? Maar ze was te nieuwsgierig. Bovendien had Pita het gevonden. Dus ze kon altijd nog de kat de schuld geven.

Met bonzend hart klapte ze het deksel open. Binnenin, op een dieppaars fluwelen kussentje, lag een pen. Maar niet zomaar een pen. Deze was van lila glas, met sierlijke krullen en een gouden kroontje dat zo gedetailleerd was dat Sofia elke kleine versiering kon zien. Op de dop zat een prachtige, gouden libelle. De pen leek te gloeien, alsof er licht van binnenuit kwam.

Sofia pakte hem voorzichtig op. Hij voelde perfect in haar

hand – niet te dik, niet te dun – precies goed. De warmte verspreidde zich door haar vingers. Het was alsof de pen op haar had gewacht.

'Wow,' fluisterde ze ademloos. Pita miauwde zacht, alsof ze het ermee eens was.

Opeens hoorde Sofia voetstappen op de trap. Oma. Ze was dus toch wakker geworden.

'Sofia?' klonk oma's zachte, bezorgde stem. Sofia's hart sloeg een slag over. 'Is alles goed? Wat doe je midden in de nacht op zolder?'

'Ja, alles is goed!' antwoordde Sofia snel. 'Ik hoorde Pita en dacht dat er muizen waren!'

Oma verscheen in de deuropening, haar roodgeverfde haar zat in een slordig knotje en haar blauwe badjas was scheef dichtgeknoopt. In het zwakke licht van de ganglamp zag ze er jonger uit.

'Wat heb je daar?' vroeg oma.

Sofia hield het kistje omhoog. 'Dit lag hier verstopt, oma. Hoe kan het dat ik het nooit eerder heb gezien?' Ze wist dat ze haar liefde voor tekenen van haar moeder had gekregen. Haar moeder was altijd creatief geweest, haar ingelijste tekeningen van bloemen in de woonkamer waren daar het bewijs van. De pen deed Sofia dan ook meteen aan haar denken.

'Was deze… van mama?' vroeg ze.

Oma's gezicht betrok. Ze liep langzaam naar Sofia toe en ging

op het krukje bij het bureau zitten. ‘Laat eens zien,’ zei ze.

Sofia gaf haar het kistje.

Oma keek erin en zuchtte diep. ‘Deze pen,’ zei oma langzaam, ‘was inderdaad van je moeder.’

‘Echt?’ Sofia ging op de grond zitten, vlak bij oma’s voeten. Pita sprong van het bureau en krulde zich op in haar schoot.

Oma draaide de pen rond in haar handen. ‘Je moeder kende de pen door en door, en wist… Ze wist wat hij kon.’

Sofia keek nieuwsgierig op naar oma. ‘Wat bedoel je?’

Oma aarzelde even. ‘Je moeder kon, zoals je weet, prachtig tekenen, net als jij. Maar deze pen is heel bijzonder.’

‘Bijzonder? Hoe dan?’ Sofia stond op en keek over oma’s schouder naar de pen.

‘Ze wilde dat jij hem pas zou krijgen op je achttiende verjaardag. Tot die tijd zou ik hem bewaren. Na het ongeluk… heb ik hem verstopt. Ik wilde niet dat je hem zou vinden voor je er klaar voor was.’

‘Waarom zou mama dat gewild hebben?’ vroeg Sofia zacht. ‘Het is toch gewoon een pen?’

‘Het is niet zomaar een pen, Sofia. Het is een…’ Oma zocht naar de juiste woorden. ‘Een magische pen.’

Sofia lachte. Ze kon er niets aan doen. ‘Magisch? Oma, dat bestaat niet!’ Maar terwijl ze het zei, herinnerde ze zich hoe warm de pen had aangevoeld. Hoe het leek alsof hij gloeide en hoe perfect hij in haar hand had gepast.

‘Teken anders eens een theekopje voor me,’ zei oma plotseling. ‘Als je me toch niet gelooft.’

Sofia keek haar aan. Oma maakte geen grapje. Niet zo laat in de nacht, en niet met die serieuze blik in haar ogen.

‘Oké,’ zei Sofia langzaam. Ze trok een schetsboek uit de stapel op het bureau en doopte de punt van de pen in een potje inkt dat ze in een van de bureaulades vond. Het kroontje gleed soepel over het papier. Sofia tekende een theekopje met een roosje erop, net zoals oma’s servies. Maar terwijl ze tekende, voelde ze iets vreemds. Alsof de pen haar hand leidde in plaats van andersom.

Toen ze klaar was, legde ze de pen neer en bewonderde ze haar tekening. Het kopje had de perfecte vorm. Sofia had tijdens het tekenen aan een chique high tea gedacht, en zo zag het kopje er ook uit. Hij zou niet misstaan in een paleis. En zelfs het roosje in het midden van het kopje was tot in elk detail uitgewerkt.

‘Mooi,’ zei oma. ‘En kijk nu eens naast je schetsboek.’

Sofia keek op. Ze zag nog net een paars wolkje voor haar neus verdwijnen. Een paar glittertjes dwarrelden op tafel. Ze hapte naar adem.

Daar, naast haar schetsboek, stond ineens een écht theekopje. Precies zoals ze het had getekend. Met dampend warme thee erin en een roosje erop. Ze rook zelfs de geur van de zwarte thee met een vleugje citroen die oma elke ochtend dronk.

‘Hoe…?’ stamelde Sofia. Ze stak haar hand uit en raakte het

kopje aan. Het was echt, de stoom kriebelde tegen haar vingers.

'Magie,' zei oma eenvoudig. 'De pen brengt tot leven wat je tekent.'

Sofia staarde naar het theekopje, toen naar de pen, en toen naar oma. 'Dit… dit kan niet. Zoiets bestaat niet.'

'En toch gebeurt het.' Oma glimlachte, maar het was een droevige glimlach.

'Gebruikte mama hem vaak?' vroeg Sofia.

Oma's blik werd even wazig, alsof ze ver terug in de tijd keek. 'Ja. Ze was er dol op. Ze gebruikte hem meestal voor kleine dingen. Een bosje bloemen, zonneschijn op een regenachtige dag…'

Sofia pakte de pen weer op. 'Waarom heb je het me nooit verteld?'

'Omdat ik hoopte dat je hem nog niet zou vinden.' Oma zuchtte. 'Magie is niet alleen wonderlijk, Sofia, het kan ook gevaarlijk zijn. Er zijn regels. Belangrijke regels.'

'Wat voor regels?'

Oma stond op en rekte zich uit. 'Dat vertel ik je morgen. Nu is het veel te laat, en we hebben allebei slaap nodig.'

Sofia wilde protesteren. Maar ze zag hoe moe oma eruitzag, en eigenlijk was ze zelf ook uitgeput. De spanning, de opwinding, het ongeloof – alles samen maakte haar ineens doodmoe.

'Mag ik hem houden?' vroeg ze, de pen tegen zich aan drukkend.

Oma keek twijfelend. ‘Je bent nog te jong, Sofia. Je moeder zou hebben gewild…’

‘Maar ik heb hem al gevonden,’ zei Sofia zacht. ‘En mama is er niet meer om het me te leren. Alleen jij bent er nog.’

Oma knikte langzaam. ‘Hij is van jou. Hij was altijd al van jou, eigenlijk. Ik bewaarde hem alleen. Tot je er klaar voor was.’ Ze keek Sofia diep in de ogen. ‘Je moeder wist heel goed dat… dat niet alles wat je tekent precies uitkomt zoals je het bedoelt.’

Er klonk iets vreemds door in die laatste woorden, iets wat Sofia niet helemaal begreep.

Ze liepen samen de trap af. Sofia met de pen en oma met het kopje thee in haar handen. Sofia kon haar ogen niet van de pen afhouden. In haar kamer stopte ze hem onder haar kussen en ging liggen, maar slapen lukte niet meer. Ze had een echte magische pen die alles tot leven kon brengen wat ze tekende. Het was het meest ongelofelijke, fantastische, onmogelijke dat haar ooit was overkomen. En ergens, diep vanbinnen, voelde ze voor het eerst sinds tijden dat misschien, heel misschien, de zomer toch niet zo verdrietig zou worden als voorgaande jaren.

Buiten hoorde ze de eerste vogels fluiten. De nacht was voorbij, en een nieuw avontuur stond op het punt te beginnen.

Een droom komt uit

Toen Sofia de magische pen oppakte die naast haar schetsboek lag, kon ze het nog steeds niet helemaal bevatten. Dit was echt gebeurd! Ze had een pen waarmee ze dingen tot leven kon tekenen!

Ze nam een grote hap van de romige chocoladetaart met drie lagen die ze net had getekend en die nu op tafel stond. Ontbijten met taart: dit was haar droom! Wie wil nou niet dat alles wat je wenst werkelijkheid wordt door het alleen maar te tekenen?

‘Sofia.’ Oma’s stem klonk streng. Pita, die op tafel gesprongen was en nieuwsgierig aan de taart snuffelde, maakte dat ze wegkwam. ‘Kom even bij me zitten, lieverd.’

Oma zat met kaarsrechte rug en haar armen over elkaar. Naast haar stond dit keer geen getekend kopje thee, maar eentje die ze zelf had gezet. Ze stak haar hand uit naar Sofia, die de pen stevig vasthield. Voorzichtig nam oma de pen over en hield hem plechtig omhoog. Pita keek op veilige afstand toe, alsof ze voelde dat dit een belangrijk moment was.

‘Luister goed. Wat ik je ga vertellen is belangrijk. Deze pen… die hoorde bij jouw moeder. Net zoals hij ooit bij mij hoorde, en bij mijn moeder vóór mij. We kregen hem allemaal toen we achttien werden.’

‘Waarom heb ik hem dan nu al gevonden?’ vroeg Sofia aarzelend.

Oma keek haar lang aan. ‘Misschien omdat jij er al eerder klaar voor bent. Of misschien omdat de pen voelt dat je hem nodig hebt.’ Ze pakte Sofia’s hand. ‘Ik weet het niet. Maar je hebt hem nu, en daarom is het belangrijk dat je weet dat de pen een grote verantwoordelijkheid met zich meebrengt.’

‘Dit lijkt wel een Harry Potter-film…’ mompelde Sofia.

Oma lachte. ‘Zoiets, ja. Maar dit is geen film, Sofia. Dit is het echte leven. En daarom zijn er bepaalde regels.’

Sofia knikte serieus. Ze wilde alles weten.

‘Ik zal je de regels voorlezen,’ zei oma, ‘het zijn er vier.’ Ze stond op en liep naar de oude boekenkast. Ze pakte een dik, leren boek en sloeg het open. ‘Regel één is: de pen werkt alleen als je tekent met goede bedoelingen. Je hart moet oprecht zijn.’

‘Wat betekent dat precies?’ Sofia boog zich voorover om naar het boek te kijken. Het stond vol met tekeningen en aantekeningen in verschillende handschriften.

‘Het betekent dat je niet kunt tekenen om anderen pijn te doen, of om voor jezelf iets te tekenen wat ten koste gaat van anderen. De pen voelt het verschil tussen goede en slechte bedoelingen.’

Sofia knikte. Dat klonk logisch.

‘Regel twee,’ vervolgde oma terwijl ze een bladzijde omsloeg, ‘is dat de pen alleen werkt bij vrije wil. Je kunt niet tekenen wat een ander echt niet wil.’

‘Hoe bedoel je?’

‘Nou, stel je tekent dat iemand verliefd op je wordt. Als die persoon diep vanbinnen echt niet verliefd wil worden, dan werkt het niet. De pen dwingt niemand om iets te voelen of te doen wat ze niet willen.’

Sofia dacht aan Tom uit haar klas. Ze had weleens gedagdroomd over… Maar nee, dat zou niet eerlijk zijn.

‘Regel drie,’ zei oma, en haar stem werd ernstiger. ‘Je kunt geen mensen tekenen. Als je het probeert, bedenkt de pen een andere oplossing.’

‘Geen mensen?’ Sofia keek teleurgesteld. Ze had al bedacht dat ze misschien…

‘Nee. Geen mensen. Je kunt wel dieren tekenen, of objecten, of planten.’

Sofia slikte even. Ze had stiekem gehoopt dat ze misschien haar ouders… Maar ze begreep het wel. Sommige dingen waren zelfs te groot voor magie.

‘En regel vier?’ vroeg ze zacht.

Oma aarzelde lang voordat ze antwoordde. ‘Als de pen in verkeerde handen valt, of als hij gebruikt wordt met slechte bedoelingen, kan hij… veranderen. Gevaarlijk worden. De magie kan omslaan.’

‘Wat voor gevaar?’

‘Dat mag je nooit ontdekken,’ zei oma beslist. ‘Als je de regels negeert… dan kan het misgaan. Deze pen is bijzonder. Je kunt hem alleen van iemand krijgen en de pen kiest niet zomaar iemand uit. Het is een grote eer én verantwoordelijkheid.’

Sofia pakte de pen weer en bestudeerde hem. Hij voelde plotseling zwaarder.

‘Beloof me dat je voorzichtig zult zijn. Dat je eraan denkt dat alles wat je tekent gevolgen heeft.’

‘Dat beloof ik,’ zei Sofia plechtig.

‘Goed.’ Oma klapte het boek dicht. Pita sprong op Sofia’s schoot en spinde, alsof zij ook haar akkoord gaf. ‘En nog iets belangrijks: niemand anders mag het geheim van de magische pen weten.’

‘Zelfs Liv niet?’ Sofia dacht aan haar beste vriendin. Ze vertelden elkaar altijd alles.

‘Zelfs Liv niet. Mensen begrijpen dit soort magie niet altijd. Als ze achter het bestaan ervan zouden komen, zouden ze bang worden, of ze zouden de pen zelf willen hebben. En dan zou alles veranderen.’

Sofia knikte, ook al voelde het vreemd om zo'n groot geheim voor Liv te verzwijgen.

'Zullen we samen ontbijt maken?' stelde oma voor. 'Teken jij het even?'

Sofia lachte. 'Ja, heerlijk! Getekende pannenkoeken!'